

Macarrons i síndria

Expliquen en un municipi de la comarca de la Selva (Vidreres) que a la fi de la dècada dels setanta i a l'inici de la dels vuitanta va créixer una urbanització de luxe (vaja, d'un luxe conjuntural). Van començar a fer-hi cases cares (per l'època) i la gent rica (o nova rica) de Barcelona les va començar a comprar, com a segona residència. Hi anaven a passar caps de setmana i temporades d'estiu. Com que els nous residents eren gent rica (o aparentment rica), a la urbanització hi van fer un restaurant de luxe (d'un luxe ajustat a la categoria de la clientela) i, també, algunes instal·lacions per allò del valor afegit. Com que la gent rica de la Barcelona de l'època es distingia, entre d'altres exotismes, perquè jugava a tennis, no hi va haver cap problema per instal·lar unes pistes de tennis (privades) a la urbanització, prop del restaurant de luxe i de les cases cares. Així, les famílies residents en festius i altres temporades de vacances es trobaven com a casa (és a dir, com a Barcelona).

Una d'aquestes famílies riques de Barcelona tenia tres fills tennistes (dos fills i una filla) i la casa a la urbanització de Vidreres, amb restaurant i pistes de tennis a prop, els anava de primera per començar a marcar diferències entre la gent de ciutat i la gent de poble, o entre les economies urbanes i les economies rurals. Tota la vida a Vidreres s'ha explicat una curiositat sobre aquesta família amb tres fills tennistes i veïns de la urbanització local. A l'hora dels àpats, els pares menjaven a la sala del restaurant i es feien servir els plats més sofisticats de la carta, en especial les gambes (que, per proximitat, eren de Palamós). Mentrestant, la descendència, menjava en una taula a part, al pati del restaurant, un menú equilibrat a base, habitualment, de macarrons i síndria. Aquesta discriminació gastronòmica generacional es va convertir en una llegenda urbana a Vidreres durant molts anys, fins que es va anar perdent en la memòria.

El cas és que ara, la filla tennista d'aquella família ha fet públiques les desavinences amb els pares i els ha acusat d'haver-se aprofitat d'ella emocionalment i econòmicament durant tota la vida. Com que la barbaritat de milions (d'euros o de dòlars) en joc són coses que només passen a les famílies riques, no cal patir-hi. Però si al llarg de la vida familiar tot ha funcionat com el repartiment dels aliments durant la infantesa i la joventut, podem posar-nos de costat de la filla. I que ningú digui que a la nena li agradaven els macarrons, perquè quan es va casar el menú era a base de llamàntol, per als nuvis i els pares de la tennista (sense venjança).

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 13-02-2012 Pàgina 17

-El Punt Avui. Edició Nacional 13-02-2012 Pàgina 23

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/506339-macarrons-i-sindria.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss